

רע"פ 462/18 - מרדכי יוסף נגד מדינת ישראל, ליאור בוקובזה

בית המשפט העליון

רע"פ 462/18

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: מרדכי יוסף

נ ג ד

המשיבים: 1. מדינת ישראל
2. ליאור בוקובזה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, מיום 3.12.2017, בע"פ 46004-07-17, שניתן על ידי כב' הרכב השופטים: א' טל - נשיא; י' שפסר; ו-ש' בורנשטיין

בשם המבקש: עו"ד ניר כלפה

בשם המשיבים: עו"ד איתמר גלבפיש

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' הרכב השופטים: א' טל - נשיא; י' שפסר; ו-ש' בורנשטיין), בע"פ 46004-07-17, מיום 3.12.2017. בגדרו של פסק הדין, נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת דינו ועל גזר דינו של בית משפט השלום בראשון לציון (כב' השופט ר' ארניה), בת"פ 3343-08-15, מיום 26.4.2017, ומיום 10.7.2017.

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום לבית משפט השלום בראשון לציון, אשר ייחס לו עבירה של העלבת עובד ציבור, לפי סעיף 288 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 20.5.2013, הגיע המבקש, שהינו עורך דין, לאולם בית המשפט לתעבורה בבאר שבע, ושם פנה למתלונן, המשרת כתובע משטרת (להלן: המתלונן), בבקשה לשוחח עמו בנוגע לתיק, בו היה המבקש עתיד להופיע באותו יום. משביקש המתלונן מהמבקש להמתין עד שיסיים לשוחח עם מספר סניגורים, אשר אף הם הופיעו באותו יום, הגיב המבקש כלפי בקשתו זו של המתלונן ברצף קללות וגידופים, לעיני קהל רב שהתאסף באולם, שכללו, בין היתר, התייחסות למוצאו ולתפקודו הגרוע (לדעתו של המבקש) כתובע משטרת. בהמשך, ובמסגרת שיחה של המבקש עם קלדנית בבית המשפט, אמר לה המבקש כי אין להתייחס אל המתלונן, וכי "הוא רק רוח ותובע קטן". מאוחר יותר, שיגר המבקש לעבר המתלונן שורה נוספת של עלבונות, וזאת בנוכחות קהל רב שהיה באולם בית המשפט. לאחר מכן, עזב המבקש את המקום לבקשת המתלונן. לפי כתב האישום, מעשיו של המבקש עולים כדי העלבת המתלונן, "שהינו עובד ציבור כשהוא ממלא את תפקידו".

3. במסגרת ההליך הפלילי שהתקיים בעניינו של המבקש בבית משפט השלום, ביקש המבקש לבטל את כתב האישום מחמת טענות מקדמיות שונות, וביניהן כי "כתב האישום הינו תוצאת מאמצי המתלונן להפוך את ההחלטה הראשונית שלא להעמיד את הנאשם [המבקש] לדין בשל חוסר עניין לציבור". ביום 9.3.2016, דחה בית משפט השלום את טענות המבקש, בהקשר זה, בהדגישו, כי למתלונן הייתה זכות שבדין לערור על החלטת הפרקליטות שלא להגיש כתב אישום כנגד המבקש.

4. במקביל להליך הפלילי, הועמד המבקש לדין משמעתי בפני בית הדין המשמעתי המחוזי של לשכת עורכי הדין במחוז דרום. הצדדים הסכימו לסיים את ההליך בהסדר טיעון, במסגרתו הודה המבקש בכתב קובלנה מתוקן, אשר האשימו בכך שהוא הטיח במתלונן את הביטויים: "אתה אפס"; "אתה קטן"; "אתה שחצן"; "אתה טוניסאי מסריח"; "מי אתה בכלל"; ו-"מי אתה חושב שאתה". המבקש הורשע בעבירת משמעת של התנהגות שאינה הולמת עורך דין, פגיעה בחבר למקצוע, ופגיעה בכבוד המקצוע, ובגין כך הושת עליו עונש של נזיפה, ותשלום הוצאות הלשכה בסך 1,000 ₪.

5. ובחזרה לבית משפט השלום. ביום 26.4.2017, הורשע המבקש, לאחר ניהול משפט הוכחות, בעבירה שעניינה העלבת עובד ציבור. בבואו לקבוע את ממצאי עובדה, סבר בית משפט השלום, כי יש "לתת משקל מכריע לעדותו של המתלונן", אשר "אכן נפגע עד עמקי נשמתו מפרץ הקללות והגידופים אשר הטיח בו הנאשם [המבקש]". בית משפט השלום הוסיף וקבע, כי הוא השתכנע, מעבר לספק סביר, כי ביום האירוע, "התפרץ הנאשם [המבקש] כלפי המתלונן בצעקות ואמר לו בנוכחות עורכי דין וקהל שהיה באולם 'אתה אפס, אתה קטן, אתה שווה לתחת, אתה טוניסאי מסריח, אני לא רואה אותך ממטר, יא זין, אתה תובע קטן, מי אתה חושב שאתה, יא זבל, יא רוח'". בית המשפט קבע, כי לאחר מכן, עת יצאו הצדדים משיחה בלשכת כב' השופט לנדסמן, אמר המבקש למתלונן "יא זין, אתה אפס וקטן, תובע מסריח, שם עליך זין". עם זאת, בית משפט השלום לא מצא כי הוכחו, מעבר לספק סביר, הדברים שאמר המבקש, לכאורה, לקלדנית בית המשפט. בהמשך, קבע בית המשפט, כי מעשיו של המבקש עולים לכדי העלבת עובד ציבור, לפי שני המבחנים המקובלים, מבחן "המצע התוכני" ו"המבחן ההסתברותי", אשר נקבעו בדנ"פ 7838/08 אונגרפלד נ' מדינת ישראל (11.7.2011) (להלן: עניין אונגרפלד). ראשית, סבר בית משפט השלום, כי מבחינת "המצע התוכני" של הביטויים אותם הטיח המבקש במתלונן, עולים הדברים בבירור בגדר העלבה. בית המשפט ציין כי הביטויים

שהפנה המבקש כלפי המתלונן, נוגעים "למוצאו העדתי של המתלונן, וחוטאים בהקטנת גימוד תפקידו", וכי בינם לבין חופש הביטוי וזכות הביקורת על גורמי השלטון אין "דבר וחצי דבר". שנית, וביחס למבחן ההסתברותי, קבע בית משפט השלום, כי דברי המבקש מקיימים "וודאות קרובה לפגיעה בתפקוד התביעה המשטרית". זאת, לנוכח הדברים שכוונו כלפי המתלונן בתפקידו כתובע משטרה; הביטויים הפוגעניים שנאמרו בפרהסיה אל מול קהל גדול, שכלל עורכי דין ונאשמים, דבר הפוגע בתדמית ובמעמד התביעה המשטרית ובשלטון החוק בכלל; מדובר ברצף ארוך של קללות, שנאמרו בשתי הזדמנויות שונות במהלך אותו יום. בית משפט השלום הטעים, כי שלטון החוק "מתחיל בראש ובראשונה עם כיבוד אוכפי החוק על ידי אזרחי המדינה", וכי משמדובר בחציית גבול הביקורת הלגיטימית כלפי נציגי מערכת אכיפת החוק, "לא יהיה מקום לסובלנות". לבסוף, דחה בית משפט השלום את טענת המבקש, לפיה יש לתת משקל לעובדה שהמתלונן לא נפגע אישית מדבריו, שכן גם אם יש ממש בטענה זו, אין להיעלבותו בפועל של עובד הציבור רלוונטיות להשתכללות העבירה. הובהר, כי עבירת העלבת עובד ציבור הינה עבירה התנהגותית, שאינה תלויה בתוצאת מעשי הנאשם. בית משפט השלום הדגיש, כי ככל שבדברי העלבו "פוטנציאל פגיעה ברמה של וודאות קרובה בתפקוד השירות הציבורי", די בכך על מנת להרשיע בעבירה של העלבת עובד ציבור.

6. ביום 10.7.2017, גזר בית משפט השלום את דינו של המבקש. יצוין, כי במסגרת הטיעונים לעונש, עתר המבקש לביטול הרשעתו, מחמת הפגיעה האפשרית בפעילותו הציבורית העתידית, בבחירות ללשכת עורכי הדין ולמועצה המקומית של מקום מגוריו. בבואו לקבוע את מתחם העונש ההולם, עמד בית משפט השלום על הערך המוגן של "הגנה על מערכות השלטון ועל תקינות תפקודו של השירות הציבורי במדינה", אשר נפגע "פגיעה קשה ביותר", וזאת נוכח היותו של המבקש עורך דין, כאשר המעשים נעשו באולם בית המשפט, והופנו כלפי המתלונן, "בכובע כתובע". בהמשך, התייחס בית משפט השלום למדיניות הענישה הנוהגת, וכן לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, וביניהן: תפקידיהם של המבקש והמתלונן; ביצוע העבירה באולם בית משפט; הקהל הרב ששהה במקום; העובדה שהדברים נאמרו "על רקע עניין של מה בכך". לבסוף, נקבע מתחם עונש הולם במנעד שבין ענישה מוחשית אשר לא כוללת רכיב של מאסר בפועל, לבין תקופה קצרה של מאסר בפועל, "אשר במקרים המתאימים ניתן לריצוי בעבודות שירות". בבואו לגזור את עונשו של המבקש בגדרי המתחם, עמד בית משפט השלום על מספר שיקולים העומדים לזכותו של המבקש, ובכלל זאת: הפגיעה בשמו במחוז דרום, שם הוא משמש כסניגור, כתוצאה מפרסום הכרעת הדין; עברו הנקי; חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה ועד להגשת כתב האישום, דבר אשר לא נבע ממחדלו של המבקש; וכן נכונותו של המבקש להתנצל בפני המתלונן, בסמוך לתום האירוע. לחובתו של המבקש, מנה בית המשפט את "הנסיבות הקיצוניות" של המקרה, ובפרט את מעמדו של המבקש, דבר שלטעמו של בית המשפט "מטיל עליו חובות מוגברות ולא מעניק לו זכויות יתר". לאחר זאת, ביכר בית משפט השלום "להיצמד לקו המקובל של הענישה בגין עבירה זו", תוך הטלת סנקציה כספית משמעותית חלף רכיב של מאסר. בסופו של דבר, הושתו על המבקש העונשים הבאים: מאסר על תנאי לתקופה של 5 חודשים, לבל יעבור המבקש, במשך 3 שנים, עבירה של העלבת עובד ציבור; קנס בסך 20,000 ₪ או 4 חודשי מאסר תמורתו; ופיצוי בסך 10,000 למתלונן.

7. אשר לעתירת המבקש לביטול הרשעתו, קבע בית משפט שלום, כי בעניינו של המבקש לא מתקיים אף אחד משני הפרמטרים שנקבעו בע"פ 2086/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל (21.8.1997) (להלן: הלכת כתב). אשר לפרמטר הראשון, לפיו סוג העבירה מאפשר "לוותר", בנסיבות המקרה המסוים, על הרשעה, קבע בית משפט השלום, כי במקרים "בהם האמירות גבוליות וספורות" ניתן, אמנם, לוותר על הרשעה, אך בעניינו של המבקש, הרי שבשל עוצמת הפגיעה בערך המוגן, אין הדבר אפשרי. אשר לפרמטר השני, היינו החשש לפגיעה קונקרטיה של ההרשעה במבקש, הבהיר בית משפט השלום, כי המבקש לא הראה כי הוא החל בצעדים משמעותיים לעבר מועמדות לתפקיד ציבורי, או כי ההרשעה בעניינו תמנע ממנו משרה כזו. בית המשפט גם לא ראה בפגיעה בשמו הטוב של המבקש במחוז דרום כמצדיקה הימנעות מהרשעה, אך ציין, כי התייחס לנזק אפשרי זה במסגרת הנסיבות שאינן קשורות בעבירה.

8. המבקש הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, אשר משיג על הכרעת הדין וגזר הדין של בית משפט השלום, ובין היתר, עתר המבקש לביטול הרשעתו. בפסק דינו, אישר בית המשפט המחוזי את "ניתוחו ומסקנותיו" של בית משפט השלום, וקבע, כי "לא זו בלבד שהכרעת הדין, על כל מרכיביה, מנומקת היטב, אלא שאין כל יסוד לטענותיו של המערער [המבקש], הן העובדתיות והן המשפטיות". בדחותו את הערעור על ההרשעה, קבע בית המשפט המחוזי, כי מעשי המבקש "מקיימים במובהק את יסודות עבירת ההעלבה". אשר לעתירת המבקש לביטול הרשעתו בדין, סבר בית המשפט המחוזי, כי עניינו של המבקש אינו כלול באותם מקרים החריגים המצדיקים הימנעות מהרשעה. בהתייחס לטענות המבקש על רצונו להגיש מועמדות לתפקיד ראש רשות מקומית, קבע בית המשפט המחוזי כי מדובר בנזק "פוטנציאלי עתידי" בלבד, וכן "כי יש טעם רב שלא להסתיר מהציבור את נתונו של המעמיד עצמו לבחירתם". אשר לעבירה עצמה, קבע בית המשפט המחוזי, כי הרשעתו של המבקש נדרשת בכדי "להנחיל לציבור נורמות יסוד", ביחס להתנהלות אל מול רשויות אכיפת החוק ובית המשפט. בהתייחס לעונשו של המבקש, ציין בית המשפט המחוזי, כי נוכח התנהגותו בבית המשפט ו"אי הבעת חרטה ממשית" מצידו, נראה כי עונשו מידתי, סביר, ואינו חורג מרמת הענישה, באופן שמצדיק התערבות.

הבקשה לרשות הערעור ותגובת המשיבה

9. בבקשה לרשות הערעור המונחת לפניי, משיג המבקש על הכרעת דינו, ועל גזר דינו, ובפרט על הרשעתו בדין. אשר להכרעת דינו, טוען המבקש כי לא היה מקום לשימוש שעשה בית משפט השלום בנתונים כגון מזגו ואופיו של המבקש, וכן תחושות העדים ושאל נפשם מהתרחשות האירוע. לטעמו של המבקש, נתונים אלו יכולים "לשמש ככלי להכרעת המחלוקת העובדתית אך לא המשפטית". עוד טוען המבקש, כי התייחסות בית משפט השלום להיותו עורך דין נעדרת רלוונטיות להרשעה, שכן עורך דין אינו מחויב "ב'אמות מוסר' נעלות יותר (באספקט הפלילי) מאשר אזרח רגיל". לדידו של המבקש, שגו הערכאות הקודמות משסברו, כי שני המבחנים שנקבעו בעניין אונגרפלד מתקיימים. לטעמו של המבקש, אף אם מתקיים המבחן התוכני, אין תחולה למבחן ההסתברותי. אשר לגזר דינו, טוען המבקש, בין היתר: כי הוא נעדר עבר פלילי; כי העונשים הכספיים שהצטברו לכדי 30,000 ₪ "הם מחזה נדיר ואף תקדימי" בשים לב לנסיבות העניין; וכי כלל פסקי הדין אליהם הפנה בית משפט השלום בנוגע למדיניות הענישה הנוהגת, עניינם במקרים שבהם עבירת העלבת עובד ציבור נלווית לעבירות אחרות, שלא כמו המבקש, אשר הואשם בעבירה זו בלבד. המבקש אף משיג על הרף העליון של מתחם העונש ההולם שנקבע בעניינו, וטוען כי מעולם לא נגזרו עבודות שירות על נאשם שהורשע בעבירה שעניינה העלבת עובד ציבור. המבקש הוסיף וטען, כי שגה בית משפט השלום כשראה בעונש המשמעתי שהטילה לשכת עורכי הדין על המבקש כשיקול לחומרה, בהדגישו, כי בית הדין המשמעתי סבר "כי עסקינן בסוגיה משמעטית ולא פלילית". אשר לבקשתו להימנע מהרשעה, סבור המבקש, כי היה על הערכאות הקודמות לבטל את הרשעתו, היות שעניינו עומד בתנאים שנקבעו בהלכת כתב. המבקש טוען לקיומו של נזק קונקרטי שצפוי לעתידו המקצועי, היינו: האפשרות כי ישוב להתמודד למשרת יו"ר מחוז דרום בלשכת עורכי הדין, ותכניותו להתמודד על ראשות מועצה מקומית. עוד טוען המבקש, כי העבירה שעניינה העלבת עובד ציבור הינה "עבירה מינורית הממוקמת ברף התחתון".

10. המשיבה סבורה, כי אין להיעתר לבקשה לרשות הערעור היות שהבקשה אינה מעלה שאלה משפטיות רחבה. לגישת המשיבה, אין מחלוקת שגידופי המבקש כלפי המתלונן "יכולים להיכנס לגדר העבירה של העלבת עובד ציבור", וכי ביטויים פוגעניים אלה אינם מקיימים את הרציונלים העומדים בבסיס חופש הביטוי. המשיבה טוענת בנוסף, כי בדין הורשע המבקש בעבירה שיוחסה לו, וכי לדברים שהופנו לעבר המתלונן "אין דבר וחצי דבר" עם דברי ביקורת. ביחס לעונש שנגזר על המבקש, גורסת המשיבה כי מדובר בעונש מידתי וראוי, ומזכירה כי הערכאות הקודמות התרשמו לרעה

מהתנהלותו של המבקש, וראו בה עדות לכך כי המבקש לא הפנים את הפסול בעבירה בה הורשע. בשולי הדברים, ציינה המשיבה, כי המתלון הביע התנגדות לבקשה להתערב בעונש ולהפחתת שיעור הפיצויים בפרט. בנוסף, המשיבה סבורה כי לא היה מקום, בנסיבות העניין, להימנע מהרשעתו של המבקש.

דין והכרעה

11. הלכה היא, כי רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן במשורה והיא שמורה למקרים חריגים, בהם מתעוררת שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית רחבת היקף, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים להליך; או למקרים בהם מתעורר חשש מפני עיוות דין מהותי או אי-צדק שנגרם למבקש (רע"פ 957/18 סלטאן נ' מדינת ישראל (16.4.2018) רע"פ 2054/18 רבאיעה נ' מדינת ישראל (12.3.2018)). אשר לטענות המבקש לעניין חומרת עונשו, יש להזכיר, כי **רשות לערער תינתן רק כאשר העונש שהושת על המבקש חורג, באורח קיצוני, ממדיניות הענישה הנהוגת (רע"פ 1910/18 ארז חבושה נ' מדינת ישראל (20.3.2018); רע"פ 501/16 ראובן פישמן נ' מדינת ישראל (24.1.2016))**. לאחר עיון בבקשה לרשות הערעור, סבורני כי היא אינה עומדת באמות המידה האמורות, שכן הבקשה נסבה על עניינו הפרטי של המבקש, הא ותו לא. כמו כן, לא מצאתי כי עניינו של המבקש מעלה חשש לעיוות דינו או חשש לאי-צדק שנגרם לו. אוסיף עוד, כי העונש שהושת על המבקש אינו סוטה כהוא זה ממדיניות הענישה הנהוגת בנסיבות דומות, ובוודאי שאין מדובר בסטייה קיצונית ממדיניות זו. עוד יצוין, כי מרבית טענות המבקש, כבר הועלו בפני בית המשפט המחוזי, אשר התייחס אליהן בפסק דינו המנומק, ומשכך, נראה כי הבקשה מהווה ניסיון לערוך מעין "מקצה שיפורים" לתוצאת הערעור, ניסיון שאין להיעתר לו (רע"פ 1119/18 מוחמד חסן נ' מדינת ישראל (9.5.2018); רע"פ 460/17 אבו הדואן נ' מדינת ישראל (20.03.2017)). די בטעמים אלו, בכדי לדחות את הבקשה לרשות הערעור.

12. בבחינת למעלה מן הצורך, אתייחס למקצת מטענותיו של המבקש לגופן. אשר להשגותיו של המבקש על הרשעתו בדין, בטענה כי מעשיו אינם עולים כדי העלבת עובד ציבור, נראה כי בה ממש. זאת שכן, שני התנאים שנקבעו בהלכת אונגרפלד מתקיימים בעניינו של המבקש. התנאי הראשון, "התוכני", לפיו ההעלבה מייצרת "פגיעה עמוקה בשמו הטוב של העובד שיש בה כדי לבזותו בעיני אחרים", מתקיים בבירור בנסיבות העניין שלפנינו. אין ספק בעיניי, כי רצף הקללות וההקנטות שהופנו כלפי המתלון, אשר כללו גם התייחסות למוצאו ולתפקידו, מהווה פגיעה קשה במתלון ובמעמדו כתובע משטרה, כאשר המטרה הברורה היא לבזותו לעיני כל. התנאי השני של הלכת אונגרפלד, היינו "המבחן ההסתברותי", הבוחן אם קיימת וודאות קרובה לגרימת "פגיעה ממשית וקשה באופן מילוי תפקידו הציבורי, ובכך לפגוע במערכת השרות הציבורי, ובאמון הציבור בה", מתקיים גם מתקיים בעניינו. על רקע המילים הקשות והבוטות שהטיח המבקש במתלון, שנאמרו באולם בית המשפט, בנוכחות עורכי דין וקהל רב אחר, נראה כי בדין קבע בית משפט השלום שמעשיו של המבקש פוגעים "במעמדה ותדמיתה של התביעה המשטרית כמוסד, ובשלטון החוק בכלל". אף אני סבור, כמו בית המשפט המחוזי, כי התבטאויות מעין אלה של המבקש דורשות תגובה הולמת, לשם הגנה על אמון הציבור במערכת התביעה המשטרית, בפרט, ובמערכת אכיפת החוק, בכלל.

13. ראוי עוד לציין, כי לאחר מתן פסק דינו של המבקש בבית משפט השלום, פורסם פסק דין ברע"פ 5991/13 אליצור סגל נ' מדינת ישראל (02/11/17) (להלן: עניין סגל), אשר במסגרתו קבע בית משפט זה, כי הלכת אונגרפלד שרירה וקיימת, תוך פיתוח נוסף של המבחנים לקיומה של עבירת העלבת עובד ציבור, "באופן שיש בו כדי להצר את גבולות העבירה". אקדים ואומר, כי פסק הדין בעניין סגל אינו משנה את התוצאה בעניינו של המבקש, שכן העבירה משתכללת גם לפי המבחנים שנקבעו בפסק דין זה. חלק עיקרי בפסק הדין שניתן בעניין סגל, נוגע לקביעה כי במסגרת המבחן התוכני, יש להתחשב גם בפגיעה בחופש הביטוי של הנאשם. לפיכך, מקום שהביטוי המעליב נעשה במסגרת

פוליטית, הרי שיש לכך השלכה על תחולת העבירה. בענייננו, אין להתערב בהכרעת דינו של המבקש, נוכח העובדה, כי בין התבטאויותיו של המבקש לבין חופש הביטוי וזכות הביקורת על מוסדות השלטון, אין כל קשר ענייני. אשר למבחן הסתברותי, נקבע, בין היתר בעניין סגל, כי שכלל שעובד הציבור משרת בתפקיד בכיר יותר, כך קטנה הסבירות לפגיעה בערך המוגן בעבירה, וככל שהוא "גורם מקובל בציבור הזוכה להערכתו" כך גדלה ההסתברות לפגיעה. בענייננו, המתלונן, אשר משמש כתובע משטרת, אינו בעל תפקיד בכיר, אך כמסתבר, הוא גורם מוכר במחוז דרום. לפיכך, נראה כי גם לפי פסק הדין בעניין סגל, מתקיימת הפגיעה בגורמי האכיפה ובשלטון החוק, בהסתברות של וודאות קרובה.

14. עוד אוסיף, כי לא ראיתי לקבל את טענת המבקש, לפיה היה על הערכאות הקודמות לבטל את הרשעתו. הלכה היא, כי הימנעות מהרשעה של נאשם שביצע עבירה, תיעשה במשורה, ורק אם הוא עומד בשני התנאים שנקבעו בהלכת כתב. במקרה דנן התנאי העיקרי, לפיו סוג העבירה מאפשר "לוותר" על ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים, אינו מתקיים בנסיבותיו של המבקש. בית משפט השלום קבע בגזר דינו, כי עוצמת הפגיעה של המבקש "בערך של כבוד התביעה המשטרית כמוסד" הייתה משמעותית ביותר, ונראה בבירור כי בנסיבות דנן, לא ניתן "לוותר" על הרשעתו של המבקש בדיון. התנאי הנוסף, לפיו על ההרשעה לפגוע פגיעה קונקרטיה במבקש, גם הוא אינו מתקיים בענייננו. אשר להתמודדותו האפשרית של המבקש לראשות מועצה מקומית, טרם החליט המבקש אם להתמודד על התפקיד, ולפיכך מסתכמת הפגיעה בנזק פוטנציאלי בלבד, ולא בנזק קונקרטי. מלבד זאת, מסכים אני עם בית המשפט המחוזי, שקבע כי "יש טעם רב שלא להסתיר מהציבור את נתוניו של המעמיד עצמו לבחירתם". דברים דומים יש לומר גם ביחס להתמודדות אפשרית של המבקש לתפקיד זה או אחר בלשכת עורכי הדין.

15. אציין בנוסף, כי העונש שהושת על המבקש הינו ראוי ומאוזן, ומבטא התחשבות בכלל השיקולים לקולה ולחומרה. בנסיבות אלה, לא מצאתי כי יש בסיס להתערבותו של בית משפט זה ב"גלגול שלישי".

16. סוף דבר, הבקשה לרשות הערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, ז' בסיון התשע"ח (21.5.2018).

שׁוֹפֵט